

החזירון חמודי

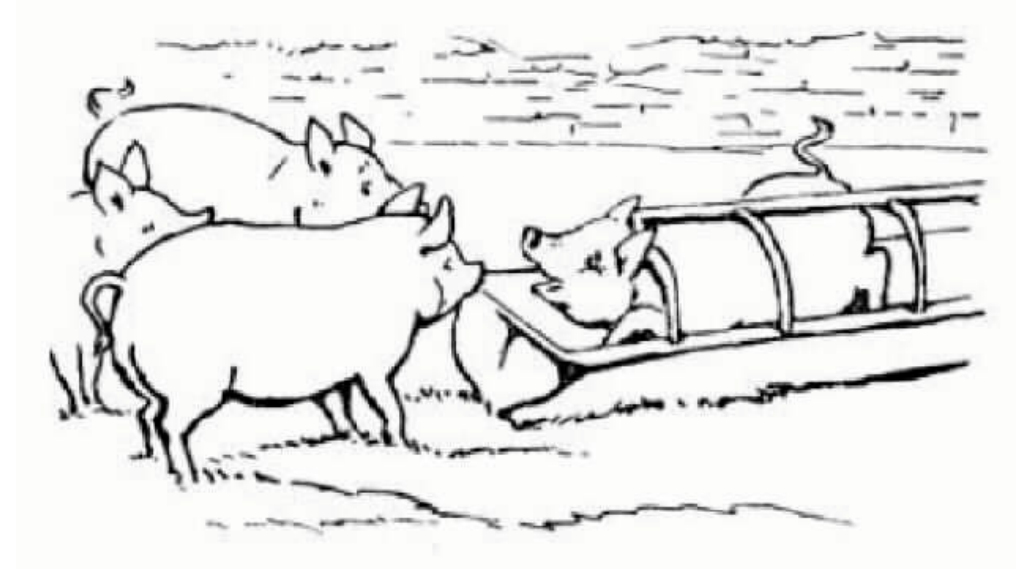

באטריקס פוטטר

היה הייתה פעם חזירה זקנה שקראו לה דודה פטי. במשפחתה היו שמונה: ארבע חזירות קטנות שקראו להן ליבי, סוק-סוק, יוק-יוק וספוט וארבעה חזירונים שלהם קראו אלכסנדר, חמודוני, צ'יו-צ'ין וסטומפי. לשמונת החזירים היה תיאבון רב ביותר. "כן, כן," אמרה תמיד הדודה פטי "הם אוכלים ובאמת אוכלים כמו שצריך". היא הייתה גאה מאוד במשפחתה.

אבל אז התחיל פתאום רעש גדול. אלכסנדר נכנס בין חישוקי השוקת ונשאר תקוע.

דודה פטי משכה ברגליו האחוריות והוציאה אותו משם. צ'ין-צ'ין כבר נינזף קודם. ביום הכביסה הוא אכל את הסבון. ועכשיו, בתוך סל הבגדים הנקיים דודה פטי מצאה עוד חזירון מלוכלך.

"וי לי, וי. איזה הוא זה?" נחרה הדודה פטי. הרי כל בני המשפחה היו ורודים או לפעמים עם כתמים שחורים, אבל החזירון הזה היה שחור כולו. וכשהוא יצא מסל הבגדים התברר כי זו יוק-יוק.

"הלכתי לגינה ושם מצאתי את ליבי ואת סוק-סוק כשהן חופרות בתוך הגזר, ומשכתי אותן משם באוזניהן. וליבי ניסתה לנשוך לי.."
"דודה פטי, דודה פטי היקרה. את דמות מכובדת, אבל משפחתך לא מחונכת כראוי."

כל אחד מהם עשה תעלולים מלבד חמודוני."

"כן, כן" נאנחה הדודה פטי "והם שותים דלים של חלב. אולי אצטרך להשיג עוד פרה אחת. לא. ספוט הקטנה תשאר לעשות את עבודות הבית, אבל האחרים חיבים ללכת. ארבע חזירות קטנות וארבעה חזירונים זה יותר מדי.. כן, כן" אמרה דודה פטי "ובלעדיהם ישאר גם יותר אוכל."

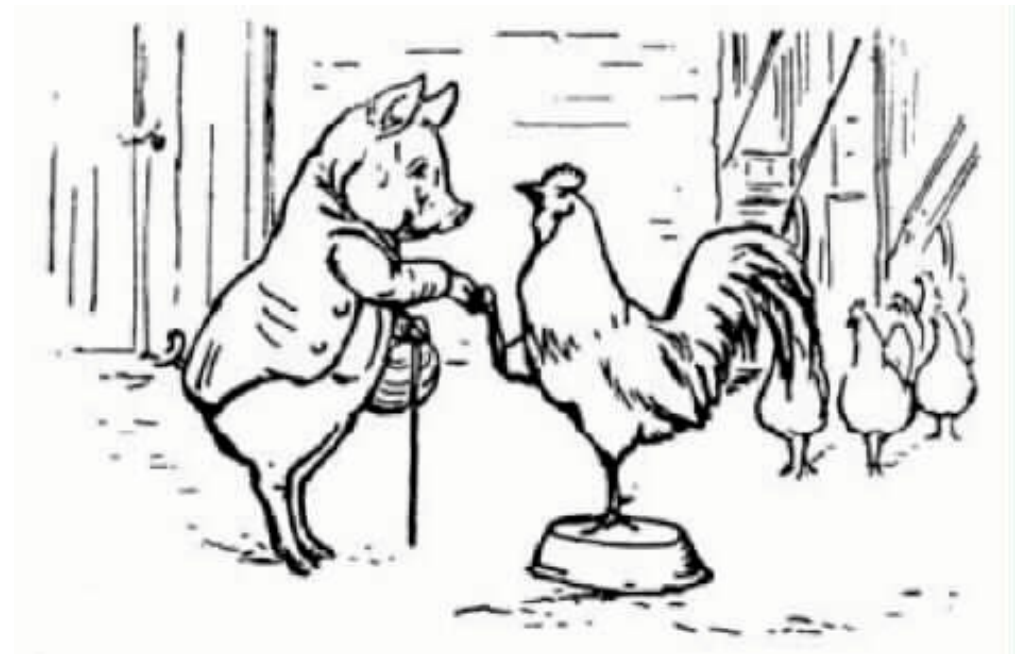

וכך הוחלט. את צ'ין-צ'ין וסוק-סוק לקחו
במריצה ואת סטומפי, יוק-יוק וליבי
הובילו בעגלה. ושני החזירונים,
אלכסנדר וחמודוני נשלחו לשוק. את
מעיליהם הברישו יפה, גלגלו את
זנבותיהם, רחצו את פניהם ואיחלו להם
מזל בחצר.

דודה פטי נגבה את עיניה בממחטה
גדולה, אחר כך ניגבה את אפו של
חמודוני ובכתה. אחר כך ניגבה את אפו
של אלכסנדר ובכתה ואחר כך נתנה
את הממחטה לספוט. היא נאנחה
ואמרה לחזירונים הקטנים כך "עכשיו
אתה, חמודוני, צריך ללכת לשוק. קח
את אחיך אלכסנדר ביד. תשגיחו על
בגדי השבת היפים שלכם. ותזכרו לקנח
את אפיכם" היא שוב העבירה את
הממחטה ביניהם "ותשמרו ממלכודות,

מלולי תרנגולות, מקותל חזיר וביצים ותזכרו תמיד ללכת על רגליכם האחוריות.
חמודוני, שהיה חזיר קטן מיושב בדעתו, הביט על הדודה ודמעה ירדה על פניו.
עכשיו דודה פטי פנתה לשני "אלכסנדר בני, קח את ידו של אחיך" "ויי, ויי" הפסיק אותה
אלכסנדר "קח את ידו של אחיך חמודוני. אתם הולכים לשוק. תזכור..
"ויי, ויי" הפסיק אותה שוב אלכסנדר. "אתה מפריע לי" אמרה דודה פטי "שים לב

לתמרורים בדרך, אל תבלע עצמות של דגים, וזכור" אמרה בחומרה "ברגע שאתם
עוברים את גבול המחוז אינכם יכולים לחזור. אלכסנדר! אתה לא מקשיב! הנה לכם שני
רשיונות המאפשרים לשני חזירים ללכת לשוק בלנקשייר. בלי רשיונות אסור לכם
להסתובב. היה לי קשה להשיג את המסמכים מהמשטרה."

חמודוני הקשיב בסבר פנים חמור,
אבל מחשבות של אלכסנדר נדדו
אי-שם. "חיזקתי את המסמכים
בסיכות לכיסי מעיליכם."
בסוף דודה פטי נתנה לכל אחד
חבילה עם אוכל וחפצים ושמונה
סוכריות מנטה עטופות בניירות עם
מימרות מוסר מודפסות עליהם. וכך
הם יצאו לדרך.
חמודוני ואלכסנדר הלכו ישר
כקילומטר. או כך בכל אופן הלך
חמודוני, כי אלכסנדר האריך את
הדרך כשהוא קופץ מצד לצד, צובט
את אחיו ושר "חזיר אחד הלך לשוק,
חזיר שני נשאר בבית. חזיר אחד אכל
בשר.. הבה נראה מה קיבלנו לאכול
לדרך, חמודוני?"
חמודוני ואלכסנדר התישבו ופתחו את
החבילות שלהם. אלכסנדר אכל מיד

את כל מה שהיה בפנים וגם את
כל סוכריות מנטה שלו. "תן לי אחד
משלך, בבקשה, חמודוני" אמר.
"אבל אני רוצה לשמור אותם
לשעת חרום" ענה חמודוני.

אלכסנדר פרץ בצחוק, ודקר את
חמודוני בסיכה, בה היה מחוזק
הרשיון שלו. וכשחמודוני נתן לו
סטירה הוא הפיל את הסיכה וניסה
לקחת את הסיכה של חמודוני
והניירות התבלבלו. חמודוני נזף
בו, אך בסוף הם המשיכו ללכת
תוך שירה

"טום, טום, בן הנפח, גנב חזיר ומיד
ברח! אבל הוא לא ידע לנגן בחליל
ולכן נשאר..."

"מה זה אדונים צעירים? גנב
חזיר? איפה המסמכים שלכם?"

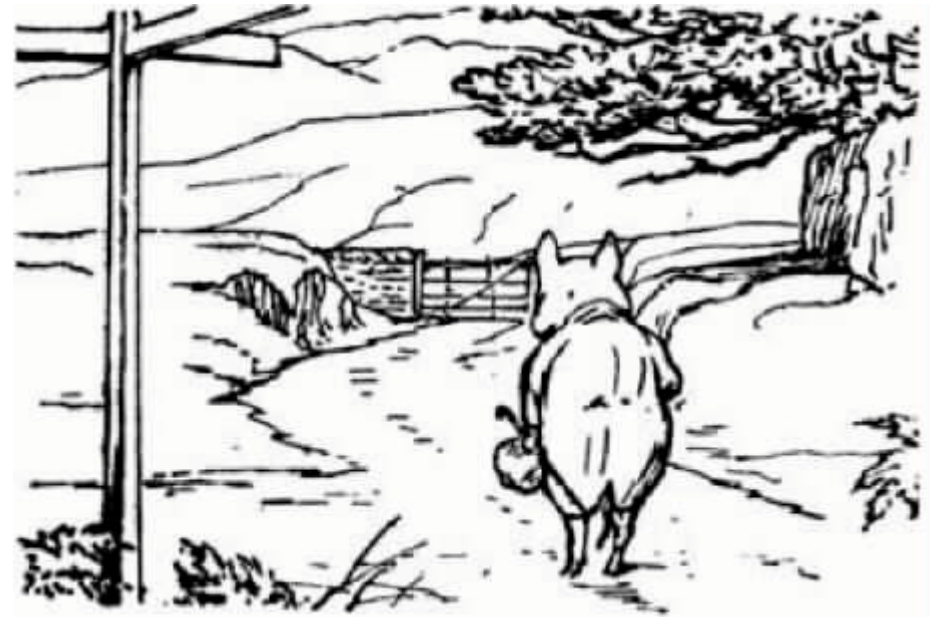

זה היה קולו של שוטר שכמעט ופגעו בו כשעברו בפניית הדרך.
חמודוני הוציא את המסמך שלו. אלכסנדר חיפש בכיס ובסוף נתן משהו מקומט.
"מאה גרם סוכריות מנטה.. מה זה? זה לא רשיון הולכה לשוק."
אפו של אלכסנדר התארך, הוא כנראה אבד את הרשיון. "היה לי אחד. היה לי, אדוני
השוטר!"
"זה לא נראה לי בסדר. נחזור למשק. בוא אתי."
"אולי אוכל גם אני לבוא?" שאל חמודוני.
"אין כל סיבה לכך, אדוני הצעיר. הניירות שלך בסדר גמור."

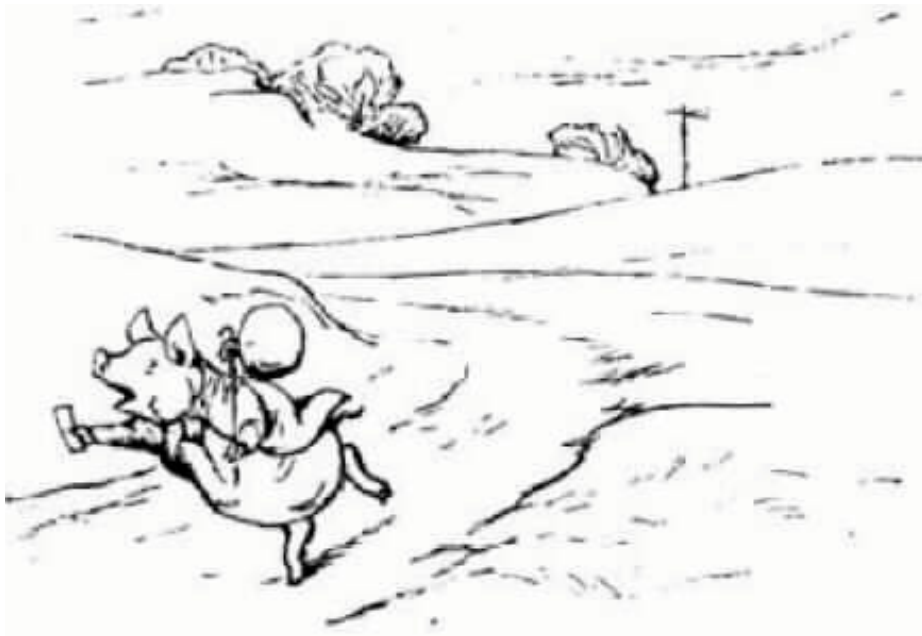

חמודוני לא רצה ללכת לבדו, במיוחד שהתחיל לרדת גשם. אבל הוא ידע שלא צריך להתווכח עם המשטרה. הוא נתן סוכריית מנטה לאחיו וראה איך שהוא נסחב אחרי השוטר. כך נגמרו ההרפתקאות של אלכסנדר. השוטר חזר הביתה בשעות ערב כשחזירון עלוב ונכנע הולך אחריו. אבל אלכסנדר למד לקח ובמשך הזמן הפך לחזיר מסודר.

חמודוני הלך מדוכא עד שהגיע להצטלבות
דרכים עם מראה דרך "לשוק 3 קמ" "למשק
פטי 5 קמ" "מעל ההרים 10 קמ"
חמודוני נבהל. לא היה לו סיכוי להגיע לשוק
וללון שם ומחר היה כבר יריד בו שכרו עובדים.
זמן כה רב בזבזו בגלל השטויות שעשה
אלכסנדר. הוא הביט בגעגועים על הדרך לכוון
ההרים אבל הלך בכוון הפוך, כשהוא מתעטף
היטב במעילו כדי לא להרטב בגשם. הוא

מעולם לא רצה לעזוב, והרעיון שיעמוד
בשוק לבדו, בין אנשים רבים, יביטו עליו,
ידחפו אותו, איזה איכר זר ישכור אותו..
"הייתי רוצה שתהיה לי גינה קטנה ואגדל
בה תפוחי אדמה" אמר חמודוני. הוא שם ידו
בכיס אחד ומישש את הרשיון שלו. הוא שם
את ידו השניה ומצא עוד ניר - הרשיון של
אלכסנדר. חמודוני נתן זעקה. הוא רץ מהר
חזרה כדי להשיג את אלכסנדר ואת השוטר.
הוא פנה בהצטלבות וכנראה תעה ואחרי

עוד פניות אחדות היה ביער ואבוד
לגמרי.

החשיך כבר, הרוח שרקה, העצים
חרקו. חמודוני פחד והתחיל לקרוא
"ויי, ויי, ויי! אני לא מוצא את דרכי
הביתה!" אחרי שעה של הליכה
הוא מצא סוף-סוף את דרכו
מהיער. הירח זרח מבין העננים
וחמודוני ראה סביבה זרה לו
לגמרי. הוא היה על דרך שעברה
בביצות, ולמטה ראה גיא עם נחל
שנצנץ באור הירח ובמרחק,
בערפל, גבעות. אבל אז ראה גם
בקתת עץ קטנה, ניגש אליה ונכנס
פנימה. "נראה שזה לא בית אלא
לול, אך מה אוכל לעשות" אמר
חמודוני עייף, רטוב ומצונן.
"קוטל וביצים, קוטל וביצים!"
קראה תרנגולת היושבת על מוט.

"טראפ, טראפ, קאקל, קאקל! השקיט אותה
התרנגול. "לשוק! לשוק!" קראה תרנגולת לבנה
שישבה לידו. חמודוני מבוהל החליט לעזוב את
המקום מיד עם עלות השמש, אך בינתיים נשכב
בפינה וגם הוא וגם העופות נרדמו.
אלא שהעירו אותם כעבור פחות משעה. מר

תומס פיפרסון
בא עם פנס וסל
כדי לתפוס שש
תרנגולות

ולקחת אותן למחרת לשוק. הוא תפס את התרנגולת
הלבנה שישבה ליד התרנגול, ואז עינו נפלה על
חמודוני, שדחף את עצמו לפינה. הוא אמר "אהא, הנה
עוד אחד", תפס את חמודוני בעורפו והכניס לסל. אחר
כך זרק עוד חמש תרנגולות מלוכלכות, זועקות
ובועטות, מעל חמודוני. הסל עם שש תרנגולות וחזירון
היה כבד למדי הוא סחב אותו במורד הגבע דרך אבנים
ובליטות. חמודוני שרוט הצליח להסתיר את המסמכים
שלו ואת סוכריות מנטה בתוך הבגדים.

הסל הונח בסוף על רצפה וחמודוני הוצא ממנו. הוא מצמץ בעיניו וראה איש מזדקן, מכוער, שחייך מאוזן לאוזן. "זה הגיע בעצמו" אמר מר פיפרסון. הוא דחף את הסל לפינה, זרק עליו שק כדי להשתיק את העופות, שם סיר עם מים על האש והתחיל לחלוץ נעליים. חמודוני מצא שרפרף קטן, התיישב בקצהו וחימם את כפותיו מעל האש. מר פיפרסון חלץ נעל אחת וזרק אותה אל קיר המטבח.

נשמע רעש חנוק. "שקט!" קרא מר פיפרסון. חמודוני חימם את ידיו והביט עליו בסקרנות. מר פיפרסון חלץ נעל שניה והשליך אותה כמו קודמת, ושוב נשמע אותו הצליל.

"שתוק, שמעת?" קרא מר פיפרסון. חמודוני המשיך לשבת בקצה השרפרף. פיפרסון הוציא קמח מהמזווה והתחיל להכין דייסה. נדמה היה לחמודוני שמשוהו בקצה המטבח התעניין בבישול, אך הוא עצמו היה רעב מדי כדי שרעשים ידאיגו אותו. מר פיפרסון שם דייסה בשלוש צלחות: לעצמו,

לחמודוני ואת השלישית שם בתוך המזווה ונעל אותה שם.

חמודוני אכל את ארוחת הערב שלו בלי מילה. אחרי הארוחה מר פיפרסון עיין בלוח של חקלאים ומישש את צלעותיו של חמודוני. היה מאוחר מדי בעונה כדי לשחוט חזיר והוא כבר הצטער שהאכיל אותו. הוא ראה בצער ששוקיים של חמודוני לא שמנים דיים ואז הביט

על חמודוני בהתלבטות. "תוכל לישון על השטיח" אמר מר תומס פיפרסון.

חמודוני ישן כמו הרוג. בבוקר מר פיפרסון עשה עוד דייסה. מזג האוויר השתפר. הוא בדק כמה קמח נשאר במזווה ונראה מאוכזב.

"אתה מתכוון להמשיך בדרכך?" שאל את חמודוני. לפני שחמודוני יכול היה לענות נשמעה שריקה בשער. זה היה השכן שאמור היה להוביל את מר פיפרסון והעופות לשוק. מר פיפרסון יצא עם הסל, אך קודם אמר לחמודוני לנעול את הדלת ולא להתעסק עם שום

דבר בבית. "אחרת אפשוט את עורך"
אמר מר פיפרסון.
עלה על דעתו של חמודוני כי אילו
ביקש, יכול היה לנסוע עם מר פיפרסון
לשוק, ולהגיע לשם בזמן. אבל הוא לא
רצה לסמוך של מר פיפרסון.
אחרי שגמר את ארוחת הבוקר בנחת
חמודוני עשה סיבוב היכרות בבית.
הכל היה נעול. בקצה המטבח הוא
מצא קצת קליפות תפוחי אדמה בדלי.
הוא אכל אותם ואחר כך שטף את

צלחות הדייסה. כאשר עבד גם שר

*"טום עם החליל עשה רעש גדול,
הוא קרא לכל הבנים ובנות וכולם באו לשמוע..."*

ואז שמע קול דקיק שר "מעל הגבעות ורחוק מכאן, הרוח תנשוב בשערותי.."
חמודוני שם הצדה את הצלחת שניגב והקשיב. אחרי רגע הוא הלך על קצות אצבעות
והביט מעבר לדלת המטבח. לא היה שם אף אחד.

אחרי המתנה נוספת הוא ניגש לדלת
של המזווה הנעול והריח דרך חור
המנעול. הכל היה שקט מאוד.
חמודוני המתין עוד ואחרי כך דחף
סוכריית מנטה תחת הדלת. היא
נעלמה מיד. במשך היום חמודוני דחף
שם את כל יתר סוכריות המנטה שלו.
וכשמר פיפרסון חזר הביתה חמודוני
ישב לפני האש. הוא ניקה את התנור
ושם סיר מים להרתחה.
מר פיפרסון היה מאוד מרוצה. הוא
דפק לחמודוני על כתף, בישל הרבה
דייסה ושכח לנעול את המזווה. כלומר
הוא סגר את דלת המזווה אך לא נעל.
הוא הלך מוקדם לישון ואמר לחמודוני
לא להפריע לו עד מחרת לפני שעת
הצהריים.
חמודוני ישב ליד האש ואכל את ארוחת
הערב שלו. ופתאום קרוב אליו נשמע

קול "קוראים לי פיג-ויג. אנא, עשה לי עוד קצת דייסה!" חמודוני קפץ מהשרפרף והביט. מולו עמדה חזירונת מברגשייר, יפהפה ושחורה לגמרי. היה לה זוג עיניים נוצצות, סנטר כפול, ואף קטן. היא הצביעה על צלחתו של חמודוני. הוא מהר נתן לה אותה וניגש מיד למזווה. "איך הגעת הנה?" שאל. "נגנבתי" ענתה פיג-ויג בפה מלא. חמודוני הכין עוד דייסה ואכל בתיאבון.

"לשם מה?" שאל. "לקותל חזיר ונקניק" ענתה פיג-ויג בחיוך. "ולמה לא ברכת?" קרא חמודוני נחרד. "אברח אחרי הארוחה" ענתה פיג-ויג בהחלטיות. חמודוני עשה עוד דייסה והביט עליה בבישנות. היא גמרה את הצלחת השניה והביטה סביב, כאילו התכוונה לזוז. "אינך יכולה ללכת בחושך" אמר חמודוני "האם את יודעת איך הולכים באור היום?" "כן, אני יודעת שאפשר לראות את הבית הלבן הקטן מהגבעות שמעבר לנהר. ולכן אתה הולך, מר חזיר?"

"לשוק. יש לי שני רשיונות חזירים. אוכל להביא אותך עד הגשר שבגבול המחוז, אם אינך מתנגדת" אמר חמודוני נבוכ, כשהוא יושב על השרפרף שלו. פיג-ויג הודתה לו מאוד והתחילה לשאול הרבה שאלות עד שחמודוני נבוכ. הוא נאלץ לעצום עיניים כאילו ישן. היא השתקה ופתאום הוא הרגיש ריח של מנטה.

"חשבתי שאכלת את כולם" אמר. "רק את הפינות" היא ענתה. "עדיף שלא תשאירי אותם. בעל הבית עלול להרגיש את הריח דרך התקרה" אמר חמודוני מבוהל. "אז תשיר משהו" אמרה פיג-ויג והכניסה מיד את הסוכריות לכיס. "אני מצטער, יש לי כאב שיניים" ענה חמודוני נבוכ. "אז אני אשיר" אמרה פיג-ויג "לא תכעס אם אשיר לה-לה-לה כי שכחתי חלק מהמילים." חמודוני לא התנגד. הוא ישב עם עיניים עצומות למחצה ועקב אחריה. היא נענע את ראשה והתחילה לרקוד, למחות כף ולשיר בקולה קצת צרוד.

"חזירה משונה חיה בדיר,

והיו לה שלושה חזירונים שאמרו ויי ויי ויי."

היא שרה בהצלחה שניים או שלושה בתים של השיר, אבל אחרי כל בית ראשה ירד נמוך ונמוך יותר ועיניה התחילו להעצם.

"שלושת החזירונים לה-לה-לה נעשו רזים ורזים

ולא יכלו להגיד בום-בום-בום ולא אמרו ויי ויי ויי"

ראשה של פיג-ויג ירד עוד יותר עד שהיא עצמה התגלגלה על הרצפה ונרדמה על השטיח שלפני האח.

חמודוני קם על קצות אצבעות וכיסה
אותה בשמיכה. הוא בעצמו פחד
להרדם. במשך שארית הלילה הקשיב
לקולות הצרצרים ולנחירות של מר
פיפרסון מהקומה העליונה.
מוקדם בבוקר חמודוני ארז את חבילתו
הקטנה והעיר את פיג-ויג. היא הייתה
מרוגשת ומפוחדת. "אבל עוד חושך!
איך נמצא את דרכינו?"
"התרנגול כבר קרא. אנו צריכים לצאת
לפני שהתרנגולות יוצאות לחצר. הן
עלולות לקרוא למר פיפרסון."
פיג-ויג התישבה שוב והתחילה לבכות.

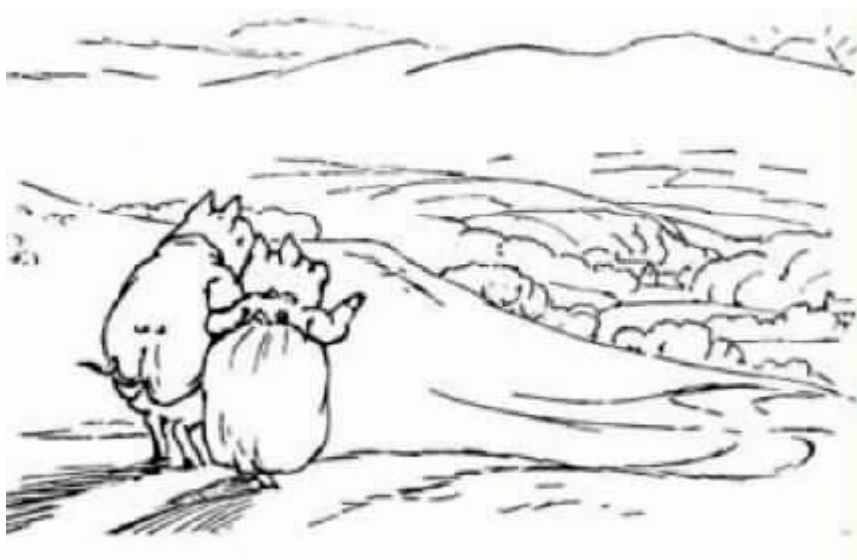
"אך, בואי פיג-ויג. נתרגל לחושך ונוכל לראות לאן ללכת. בואי! אני כבר שומע את הקרקור של העופות!"

חמודוני זכר היטב איך הונח בסל על ידי מר פיפרסון. הוא פתח בשקט את דלת הבית וסגר אותה אחריהם. לא הייתה כל גינה לפני הבית. הכל היה מגורד ומנוקר על ידי התרנגולות. הם יצאו יד ביד דרך שדה ואל הדרך. כשעברו ליד הביצות עלתה השמש וקרני אור האירו מעל הגבעות. פיג-ויג עזבה את ידו של חמודוני והתחילה לרקוד

ולשיר

"טום, טום, בן הנפח, גנב חזיר ומיד ברח."
"בואי פיג-ויג, אנחנו חייבים להגיע לגשר לפני שהאנשים יתעוררו."
"אבל מדוע אתה הולך לשוק?" שאלה פתאום פיג-ויג.
"אני לא רוצה. אני רוצה לגדל תפוחי אדמה."

"אז קח סוכריית מנטה. האם שיניך עוד כואבות?"
חמודוני לא רצה סוכרייה. פיג-ויג הרגיזה אותו בהתנהגותה.

פיג-ויג אכלה את הסוכרייה בעצמה ועברה
לצד שני של הדרך.

"פיג-ויג, לכי סמוך לחומה. כאן מישהו חורש
בשדה." פיג-ויג חזרה לצד הנכון של הדרך
ושניהם מיהרו לעבר הגשר שבגבול המחוז.
פתאום חמודוני עצר. הוא שמע רעש גלגלים.
בדרך עברה עגלה של ירקן. המושכות נחו על
גבו של הסוס, הירקן עצמו קרא עיתון.
"הוציאי את הסוכריה מהפה, פיג-ויג. אנו
חייבים לרוץ. אל תגידי מילה. סמכי עלי,
חייבים להגיע לגשר."

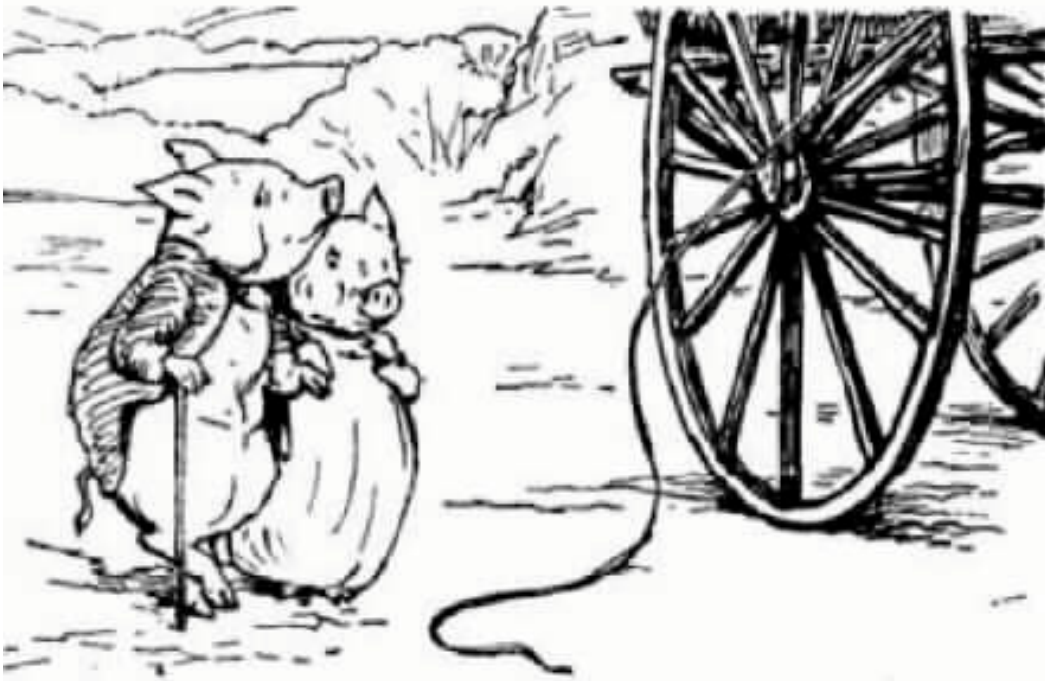
חמודוני כמעט בכה. הוא התחיל ללכת כמו
צולע והחזיק את זרועה של פיג-ויג.
הירקן, ששקוע היה בקריאת העיתון לא היה
שם לב עליהם, אך פתאום הסוס עצר. הוא
כוון את העגלה לרוחב הדרך והרים את השוט
שלו.

"הי, ולאן אתם הולכים?" חמודוני הביט
עליו כאילו לא מבין.
"אתה חרש? אתם הולכים לשוק?"
חמודוני נע לאט בראשו.
"כך חשבתי. אבל זה היה אתמול. הראה
לי את המסמכים שלך."
חמודוני הביט על רגלו האחורית של
הסוס, בה תקועה הייתה אבן. הירקן

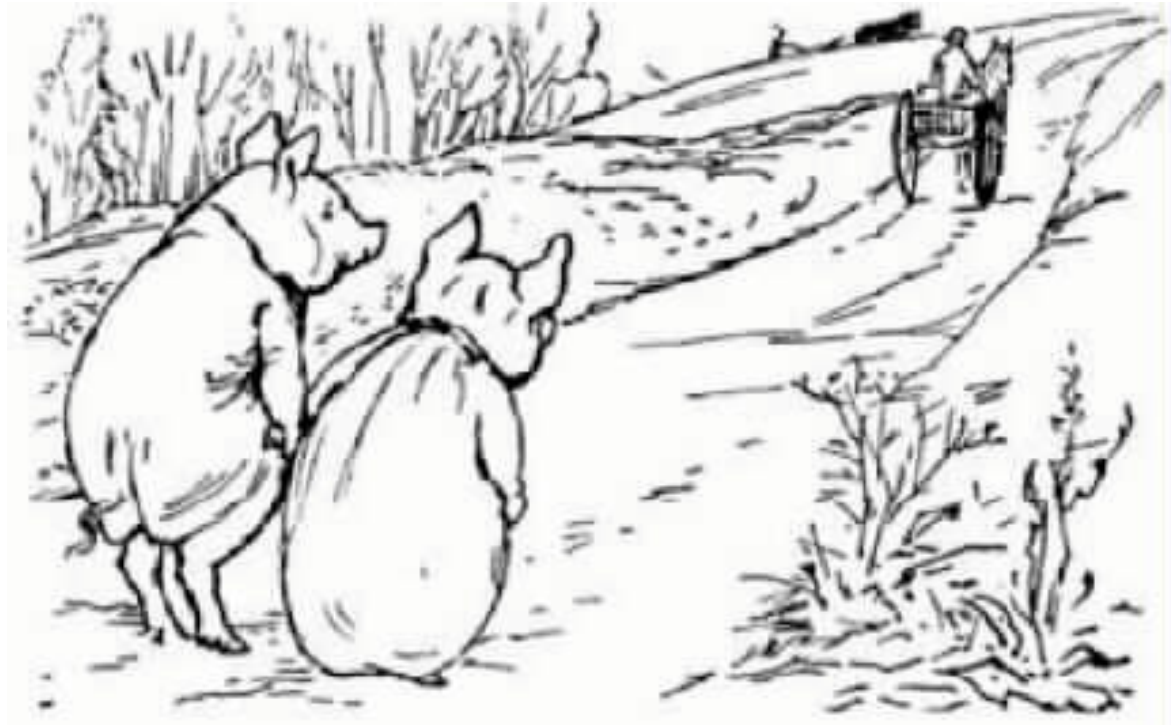
הניף את השוט "ניירות. רשיון של
חזיר?"
חמודוני חיפש בכיסים ונתן לו את
הניירות. הירקן בדק אותם אך עדיין לא
היה מרוצה. "הגברת הצעירה הזו?
קוראים לה אלכסנדר?"
פיג-ויג פתחה את פיה וסגרה אותו מיד.
חמודוני השתעל. הירקן הביט בעיתון
שלו וקרא את לוח המודעות "נאבד או
נגנב.. פרס.." הוא הביט בחשדנות על

פיג-ויג. ואז נעמד בעגלה שלו ושרק
לאיש שליד המחרשה.
"אתם חכו כאן ואני אדבר אתו" אמר.
הוא ידע שחזירים עלולים לברוח,
אבל חשב שכאלה שצולעים לא יוכלו
לרוץ מהר. גם הסוס שלו התחיל
לצלוע בגלל האבן. הוא רצה לגשת
לחורש אבל קודם היה צריך להוציא

את האבן מהפרסה. הוא התכופף
והתחיל לטפל ברגלו של הסוס.
"עכשיו, פיג-ויג, עכשיו" אמר חמודוני.
עוד אף פעם חזירים לא רצו כפי שרצו
החזירונים האלה. הם רצו ויללו ודהרו
במורד הגבעה לכוון הגשר.
רגליה הקטנות של פיג-ויג טופפו
בדרך "פיט-פיט-פטר" כשהיא רצה
וקפצה.

הם רצו במורד הגבעה ודרך קיצור על האחו הירוק, בין משטחי חצץ ושיחים. ובסוף הגיעו לגשר, גבול המחוז, עברו אותו והיו חופשיים. והם עברו בגבעות והתחילו לרקוד, חמודוני עם פיג-ויג.

